

НОВИ САД

КУЛТУРНО-ПРОСВЕТНИ И ПРИВРЕДНИ ЛИСТ ЗА ДУНАВСКУ БАНОВИНУ

Број 22

Главни и одговорни уредник
ДУШАН ЧАМПРАГ

Краља Петра 3.

За власника и издавача одговара
ДУШАН ЧАМПРАГ

Година IX.

Једно правилно решење

Има већ доста времена, како је било покренуто питање: да се Трговачко-индустријска и Занатска Комора раздвоји; т. ј. да Трговачко-индустријска Комора буде посебна, а Занатска Комора такође да буде посебна.

Поводом ове ствари, Занатска удружења одржавала су више конференција и скупштина; на којима се огромна већина, у свакој прилици изјашњавала: за посебност, односно за самосталност Занатске Коморе.

Ми смо још много раније ово питање у нашем листу третирали, и заузели једно сасвим исправно гледиште; то јест, ми смо са пуно оправданих разлога, доказивали: да је за занатлијски сталеж корисније да има своју посебну, односно самосталну Занатску Комору, него да остану у заједници као до сада.

Један од главних разлога је тај: што у много случајева и прилика, трговачко-индустријски и занатски интереси сукобљавају се и нису те исти; и овда једна заједничка установа је у немогућности да задовољи и једну и другу страву. Одлуке би морале падати било на штету једне, или друге стране.

Тај сам однос ствари, доводи у немогућност ову неприродну заједницу.

Истина на конференцијама и скупштинама занатлијским, маневрисало се у корист досадањег стања ствари, јер се потезало питање и седиште Коморе.

Тако на пример, било је и таквих гласова, који су проричали и наглашавали: да ће, ако се Занатска Комора издвоји из заједнице, седиште Коморе пренети у Београд, односно прикључити београдској Занатској Комори.

Ти гласови требали су да буду нека врста баука на занатлијске корпорације, да би на својим конференцијама и скупштинама донели решења у прилог заједнице, односно досадањег стања ствари.

Како смо чули, истина је, да је на једној конференцији, од стране једне угледне личности из редова занатлијских пао предлог за резолуцију: да Занатска Комора буде посебна, а питање седишта Коморе, нека одреди г. Министар трговине и индустрије.

Но тај предлог је пропао, и резолуција је створена: да Занатска Комора буде посебна са седиштем у Новом Саду, где је седиште и Дунавске бановине.

Та резолуција је на своје месту, и меродавни су увидели, да занатлије знају шта хоће и разумеју своје потребе.

У последњем тренутку смо дознали да је на меродавном месту већ и потписано решење: о успостављању посебне Занатске Коморе са седиштем у Новом Саду.

Заиста, ово је једно правилно решење, које ће наићи на опште задовољство свију наших занатлија.

на свима пољима у свима крајевима наше отаџбине, само нека господа у Бечу и Пешти узимају себи слободу, да по светској јавности телале које-какве измишљотине о нашој држави. Ухапшено је неколико заведених младих официра чија се кривица уосталом има још доказати а непријатељи наши у Аустрији и Мађарској хоће да из тога надувају читаву аферу и заверу, а испаде неких егзалтираних противника режими приказују као неко „страшно незадовољство и врење“ у народу.

Праведна казна треба да су-

стигне ове наше непријатеље. На жалост наши земаљски закони не могу да захвате ове ширитеље лаже и клевета против наше државе, али од суседних држава се мора тражити, да стану на пут такој нелојалности. Има међутим и код нас у држави малодушника и безумника који су склони да се даду завести и да поверују овим подвалама из ивоземства, те је стога потребно да се ма и енергичнијим мерама оразуме они, који заборављају своје свете дужности према својој држави и својој отаџбини. М.

О ПРОБЛЕМУ АУТОРСКИХ ПРАВА

Доношењем закона о заштити ауторског права решила се је наша држава једне културне обавезе према својим душевним ствараоцима — ауторима. Заштиту аутора сматра се ради тога културном обавезом јер су услуге које аутори чине својој нацији непроцењиве, па ако ништа друго, треба аутору осигурати власност над његовим уметничким делом и дати му тиме могућност, да из експлоатације његових дела кроз трећа лица — црпе и он некакову корист. Сваки рад је награђен па мора бити и душевни, чак шта више рекли бисмо — у првом реду душевни. — Са тог становишта полази и законодавац.

Наша држава је ауторску заштиту увела доста касно. Уважи ли се, да је први ауторски закон издан у Француској године 1792. и да већина држава заштићује уметничка дела већ кроз деценије. Зато али наш ауторски закон спада у ред најмодернијих закона те врсте и садржи јасне и позитивне одредбе за многе најновије техничке тековине које пружају могућност експлоатацији уметничких дела. Тако на пример једино наш закон имаде изричите одредбе за тонфилм док у другим земљама опсег ауторских права код тонфилма одређују судови коментирањем већ постојећих сличних одредаба за друге врсте механичке репродукције уметничких дела. Нашим судовима је ради тога много лакше да у спорним питањима донесу своју одлуку, јер им је законодавчева воља у закону јасно означена и они је имаду само применити.

Та чињеница доводи нас нужно до закључка, да је вршење ауторске заштите у нашој држави лагано, јер кад су права ауторова јасно означена у закону, а према томе и дужности свих оних који се желе користити тим правима, мора се

претпоставити да ће сваки приређивач концерата рађе поштовати законске одредбе и ауторова права него ли да се извргне опасности кривичне одговорности. Међутим томе није тако.

Др Густав Базала.

Не само у Новом Саду, него и у многим другим местима наше државе одабирају често приређивачи — гостионичари и тому слично, онај пут који је према њиховим убеђењу исправнији, који али редовито само њима штети. Они се не могу нагодити са ауторско правним овлашћеником о висини ауторског хонорара, па уместо да обуставе извођење заштићених композиција и на тај се начин реше законске одговорности, они продужавају са извођењима, бивају кривично тужени и искусе све законске последице које доноси са собом једна кривична пресуда. На претресима се такви приређивачи изговарају са свим могућим, све у нади да ће им одбрана упалити, а не помишљају ни један час на то, да судија приликом суђења имаде у главном две чињенице пред очима: прво, да је аутор искључиво власник својег дела и

Непријатељи наше државе на делу

Опет су почели да ступају у активност непријатељи наше државе. Има једна група изнебуђених шовена и мегаломана међу нашим суседима, који у својој мржњи и лудости не бирају сретства и начине, само да ма и глупостима и бесмислицама напакују нама и нашој држави.

Почело се са интригама и подбадањима неупућених и деструктивних. Но када нису успеле те интриге и подметања, сада су та господа прибегла новим методама. Консолидованост прилика у нашој држави, политичка зрелост нашег народа и нормализовање нашег политичког живота увркос тешкој и општој привредној депресији, улива све јачи бес у ове наше непријатеље у ивоземству, те су се стога латили да ширењем разних неистина и лажних покушају изазвати неповерење према нашој држави у великом свету.

Пропаганда тако зване хрватске емиграције пропала је. Она неколицина туђинских плаћеника и издајника лоше су прошли са својим покушајима да из ивоземства а туђинским новцем потпирују бајаги неко незадовољство и да заведу неколико бедника и безумника који су вршили антидржавне преступе и атентате. Злочинци су кажњени, али њихови потстрекачи се завукоше у склопишта и скутове својих заштитника у ивоземству.

После бруке и срамоте коју су ови издајници доживили, ипак се нису опаметили. Сада су међутим покушали да убаци у ивоземну јавност тенденциозне и алармантне вести о нашој држави. Све те вести толико су глупе и смешне, да их није потребно ни демантовати. Сва наша јавност и свако у нашој држави види и зна колико тече мирним током и нормално се развија наш живот

да то дело не сме нико јавно изводити без ауторове односно овлаштенникове дозволе и друго, да је оптужени крив ако је ту законску одредбу прекршио. Ако је приватни тужитељ — заступник ауторов удовољео и свим формалним захтевима, као у погледу легитимације и т. д. несумњиво је, да ће тужени приређивач бити осуђен.

Доказ томе имадемо у многим осудама по свим крајевима наше државе. Догоди се дабоме, да неки срески судови одбију тужбе ауторско правних овлаштенника, али и то редовито из таквих разлога који се противе позитивној вољи законодавчевој, израженој у закону, па таква решења окружни судови у правилу пониште.

Напред описана негативна решења донета су главном у помањкању устаљене и одређене јудикатуре, али и тај ће разлог скоро нестати, јер се јудикатура све више израђује. У центрима као што је Београд и Загреб, дакле у градовима у којима имаде већи број приређивача, било је пред судским форумима толико спорова по ауторском праву и толико је тих разноврсних спорова решено, да можемо казати, да је у тим градовима протумачена већина одредаба ауторског закона. Тамо је јудикатура већ тачно фиксирана судским решењима.

У Новом Саду је то тек донекле случај, јер судови нашег града нису до сада имали много прилика да доносе решења у ауторско-правним споровима, јер су тужбе биле ретко подношене. Наступио је међутим и код нас преокрет.

Огкакo је ауторску заштиту преузела у целој држави Аутор Централa С. Бакарчић, опажа се много већа активност новосадског генералног заступства ауторских права. Изгледа нам некакo, да то заступство под бившом Агенцијом Аутор није могло развити своју потпуну делатност и да стварно тек сада проводи посвемашњу организацију заштите, као што је то случај и у осталим бановинама које су до недавна биле под управом бивше Агенције Аутор. Наплата ауторских хонорара врши се сада систематски, а по броју преданих кривичних пријава опажа се, да је дирекција Аутор Централe закључила, да ауторском закону прибави поштовање свим средствима са којима она располаже. Тако на пример само једног дана, т. ј. 2 јуна о. г. имају да се одрже неких 8—10 претреса код среског као криличног суда против оних новосадских приређивача који су се огрешили о одредбу ауторског закона. Иако су већ слични предмети решавани код нашег суда, обећавају ови претреси, да ће бити интересантни јер ће се судити великом броју окривљених и јер ће приватног тужитеља — Аутор Централу С. Баркарчић (како нас извештава г. Јован Рашић генерални заступник Аутор Централe у Новом Саду) заступати на претресима поред овдашњег правног заступника адвоката г. Јегдића, још и њен правни саветник из Загреба г. Др Густав Бавала. Име г. Дра Бавале познато је

у правничким круговима изван Загреба, а у питању ауторског права важи он за нашег најбољег стручњака. Г. Рашић нам је надаље саопштио, да на претресе долази из Београда и директор Аутор Централe госп. Владимир Вуковић па изгледа да Централa сматра ове претресе у Новом Саду врло важним, када тако мобилише своје снаге.

Претресима ће присуствовати и наш дописник, па ћемо наше поштоване читаоце у следећем броју обавестити о току и резултатима тих претреса.

ЦРВЕНА РУЖА.

Осушена је. Осамнајест удараца малом секирицом скратиле живот једног невредника. Вредна радница тргнута је из свог свакидашњег живота доласком младића самосталног и свршеног.

Волела га је и импонирало јој је. Шест година узајамног живота потпомогнута приходом њених вредних руку створиле су обест у младића.

Ха та шта је част а шта љубав једне девојке? Играчка и забава за данашње несавеснике.

Окретуће се он даље. Нетреба он више њене помоћи а дуг ће јој већ вратити има времена и зато, нек чека, главно кад је требао да му је добро дошла.

На расправи мајка плаче. Његова мајка могуће и зато што му није знала у душу улити више обзира спрам ближњих, више карактера, етике и морала, могуће онда не би страдао. Ко је крив, она мајка или школа да су морални појмови за њега индиферентни?

И он постаје неверник. „Знаш неверо како си се клео!“ Гази прну љубав, разара шест годишњу срећу, презире помоћ остављене и презрене девојке и пружа руку равној интелегенцији, и даје јој своје име.

И дође дан, страшни дан у којем предочује њој несретној цинички и бездушну слику своје нове изабранице са речима да је пре два дана венчао.

Ко ће савладати буру кад изненада саломи цветне гране расцвалог воћа? Ко може савладати бујицу воде када продира насипе и поплави родне земље и уништи домове? Ко би могао савладати навреле осећаје увређене девојке, пред коју као авети излази срамота, прекори и освета.

И ето у том избеумљеном моменту угледа сикирицу за сецкање иверија крај пећи она је незнајући маша. И та мала кући потребна стварчица ствара чуда. Осамнајест тешких рана и смртоносних за једну обест и циничку несавест неверника... Страхота. А она ужаснута и полулуда скаче у бунар да учини крај своје живота који без њега за њу нема вредности. Но деси се чудо. Ко је задржа да пад небуде смртоносан? Да ли судба или њена заштитница којој се молила? Удес је доведе на оптуженичку клупу. Траже њену смрт. Но правда побеђује. Осамнајест месеци тешке робље младост ће преболети и издр-

жати. Вичу, живо суд. Једна црвена ружа пада на оптуженицу, једина светла зрака тмурних месеци страшне патње и кајања. Или је она намењена њој као захвала на одбрану части многих остављених и понижених девојака.

Са вагром се нетреба играти, а где је карактер на висини а реч задава. Испуњена, до тог не би ни дошло.

Порнографија и младеж

Какви морал и карактери? Каква доброта и поштење? Све је то ништа спрам новца који је данас бог богова.

Ко пита што се руши светиња обитељи и што се поткопавају морални појмови младежи? Зато нико не пита а ни за средства са којима се данашња послератна генерација служи да до новца дође. Лепо је то наједанпут бити богат, моћи месецима уживати красоте природе бањских лепота, удобности живота богатог богаташа, монденска пријатељства авантуриста и све већ и сва што нуз богатство следи.

Долазе све могуће идеје у главу како да се оствари то Крезово благо и спасоносна замисао покренула је хиљаде школованих људи да ту идеју остваре.

Порнографија — да дивна ли мамца за нашу младеж, ту треба скупити и са медацинским изразима смешати све бруталности од којих је пре била младеж заштићена и онда им сервирати као поуку са не бајн великом ценом али у хиљаде примерака и раширити међу њаке и осталу неупућену младеж да се већ у раној младости упути у благотворну поуку кога докторског писца. (Или тек под именом истог без звучног др. неиде та трговина). И наравно успех је ту.

Деца оба пола кришом купују и са занимањем гутају сензационална открића за која нису ни мислила да постоје. У каквом замишљају предочују деца која ту порнографску лектуру читају своју мајку? Данас у свакој обитељи за сваку опомену деци чујете речи које такво дете мајци одговара; зашто си ме родила?

Искварена деца порнографијом постају цинички без осећаја и љубави коме после ни остали преступи нису непознати. И чудновато сви ђутке прелазе преко тога.

Титулирани писац згрнуо је паре и ужива сва права. Шта њему смета што је својим делом створио преступнике и разврат расприо у младом и дотле здравом организму. Не само што би требало та сва дела уништити већ би и сваког таквог писца требало најстрожије казнити.

Када се неда да напредује онај којег је рад уперен на добро народа и за кога се о глуше позване установе да га помогну, зашто да се сва преимућства дозволе оном који руши и уништује обара и кварите као кужном заразом отрује милијоне младежи.

Но свакако да и то власници порнографских издања имају савести неби то ни чинили.

Они лепо седе у гладу кога богатог летовалишта и смеју се лаковерности данашњег света што у овој тешкој новчаној кризи могу и те отпатке најсрамније лектире куповати и њима створити жељени доходак за покриће лагодног живота.

А ви прави писци понижени и презрени сиротујте и даље. Нико вам није крив што нисте на жртву хтели дати цвет омладине свога народа. Ви сте их хтели поукама и саветима очеличити и помоћи за животну борбу. Отклањали сте од њих сваку страст да их недирну зле последице њених трагова. Какону народну захвалност можете очекивати ви? Када је здраво зрно посејано преовладао драч грамалљивца који са својим успехом ликују. Тешимо се да је скоро време ту када ће се зло хтети отклонити а добро наградити.

ДАЛИ ЗНАТЕ,

ДА КЊИЖАРА

„СЛАВИЈА“

има све савремене КЊИГЕ?

Коло „Радичевић“ Савеза Трезвене Младежи у Н. Саду

Ово коло трезвене младежи постоји већ десет година и за то време показало је више успеха, него што се могло очекивати. Ово је једино коло дало више успеха, него што се могло очекивати. Оно је једино коло које је окупило око себе вредне и младе грађане, занатлије и раднике, да их упосли и у борби против алкохолизма. Вредно је видети ову омладину, како сложено и смишљено раде на ширењу трезвењачке мисли, окупљајући се чешће на састанке и договоре у Дому народног здравља.

Нису ретке ни приредбе антиалкохолних обележја, које она приређује у просторијама Радничке коморе. На тим забавама чују се предавања о трезвености, приказују се слике из живота пијаница и трезвењача, рецитију се стихови и пева се трезвењачка химна. На таквим местима трезвена омладина проводи своје драгоцене и слободно време, када налази разоноду и расположење после тешког посла.

Савремена борба против алкохолизма захтева код омладине не само да се окупе ђаци средњих и виших школа, као што је то било раније, него тражи да има у својој средини што више радника, занатлија и сељака, како би се трезвена мисао што пре зацарила у целом нашем народу и како би га потпуно освојила.

Међу садањим претставницима овога кола треба и вредно је истаћи и повереника Панту Аранђеловића, професора, браћу: Пауновића Вукосава, претседника, Јовановића Рајка, секретара, као и осталих чланова, а нарочито треба истаћи Ацу Крешталицу члана управе, — који је много допринео да се коло ојача.

Штампарија Душан Чампрац и Друг Нови Сад, Кр. Петра 3.

Оптужба и јавна расправа против Бранка Милашиновића умировљеног заменика главног државног тужитеља

Недељама се такмичило ко ће више писати и сензационалније изнети „аферу“ Бранка Милашиновића.

Нарочито је београдска „Правда“ била амбициозна. Она је хтела да буде недостижива у писању против Милашиновића. Високи Чимборасо је и сувише мали, а да би могао покрити све покре од афера, којима су равни чланкописци желели нажити Милашиновића још много пре судске расправе. Шта се све није патворило! У ствари није било ничег. Али је требало дизати хајку пре судског праворека. Галамило се у све трубе како је велико интересовање за оптужбу против Милашиновића, а вештачки, управо садистички, радило се на томе, да се рочиште што дуже одуговлачи. И да полиција није довела тужитеље на рочиште, ко зна да ли би се и до данас расправа одржала. И за време трајања расправе се писали чланци дугачки од рифа, а све о аферама Милашиновића.

А шта је показала тродневна расправа одржана 16, 17. и 18. маја?

Једно велико интересантно — ништа. — Шупљину.

Посмотримо је!

Оптужба

Милашиновић је оптужен због две ствари 1.) Тужи се да је године 1926 као држ. тужитељ у Панчеву путем полиције забранио хазардну игру Пистолет, а након споразума са адвокатом Др. Полаком дозволио је да Пистолет и даље игра, односно да се толерише уз дневну награду од 5.000 динара.

II.) да је Милашиновић у споразуму са Др. Полаком од панчевачког шпедитера Царине тражио 50.000 динара, па да пусти на слободу затворену матер шпедитеру.

Обе оптужбе су у форми анонимне пријаве постојале још онда када је Милашиновић био активан чиновник. Обе су биле на столу Министарства Правде. Министарство је као врховни чувар Правде ту анонимну пријаву бацило у кошар. Чак је наређено било да се Милашиновићев указ за унапређење поднесе на потпис. Међутим је временом, стицајем околности та анонимна пријава постала основица за пензионисање, дисциплинску истрагу и напоследку судску одговорност против Бранка Милашиновића.

Како је то све могуће? — питали су се и људи, који имају само правног истиница, а да и не говоримо о правницима. Али је дело изишло на видело:

Испоставило се на суду, а и раније, да је цела работа о афери било дело Ивана Живковића окружног судије пре у Панчеву, а сада у Београду.

Пет хиљада мита дневно

По тужби Милашиновић је за толерирање хазардне игре зване Пистолет требао добивати по

5000 динара дневно. За човека једног, а за кратко време износило би то астрономске цифре.

Одбрана

На тужбу Милашиновић је изјавио, да је он заиста забранио играње пистолета. Ту забрану је хтео да отклони адвокат панчевачки Др. Полак као заступник власника пистолета. У кавани тумачио је он Милашиновићу, да се хазардне игре свуд толеришу. (Суботица, Замек, Липик и т. д.) Наводио је, да је и власник пистолета добио дозволу за играње од великог жупана смедеревског. Милашиновић је тражио, да му се та дозвола покаже. Сутрадан је Др. Полак заиста и показао ту дозволу.

Даљи историјат

О овој изјави адвоката Др. Полака говорио је Милашиновић и са бившим великим капетаном, а данас сенатором панчевачким Васом Мандровићем. Мандровић је Милашиновићу рекао, да је заиста могуће, да хазардери имају дозволу од Министарства. Он је као велики капетан небројено пута забрањивао коцкање, али су хазардери одлазили у Београд и тамо су добивали писмене упуте за великог капетана, да се хазардне игре могу играти. На то је Милашиновић пријатељски саветовао Мандровићу, да се из опрезности обрати Министарству, да види становиште највише власти у питању пистолета. Тај чисто информативни разговор између њих двојице свршен је без даљње улоге великог капетана, јер је већ сутрадан стигла од Министарства забрана за играње пистолета.

Милашиновић у одбрани пориче сваку везу са Др. Полаком. Др. Полак је познанство са Милашиновићем као држ. тужитељем можда хтео искористити. Можда. Али то је његова лична ствар. Људи умеју да учине тако шта. Зна се на пр. како је један новосадски адвокат хтео изнудити паре од свог клијента на тај начин, што је тврдио, да му требају новци ради хонорисања једног високог судског форума. Тај адвокат је позват на одговорност. Установљено је, да је код њега за тај поступак био мотив материјална корист. Адвокат је осуђен. То је сасвим правилно. Неправилно и наопачке би било, да су због дела тог адвоката стављени били на оптуженичку клупу функционери високог суда, о којима се никад, ништа ни у ком погледу није могло приговорити.

Код Милашиновића је баш обратни поступак био. Он одговара за методе једног адвоката, које су евентуално недозвољене, а који је адвокат првобитно требао бити још и сведок против Милашиновића.

Милашиновић у одбрани својој изјављује, да са Др. Полаком није имао нигда никакве везе. Сам Др. Полак је рекао, да никакав новац није примао од пистолеташа. Као хонорар примио

је жетоне. Али те жетоне није могао уновчити, јер је Милашиновић жандармеријом већ био растурио друштво.

Но то није све.

Приликом уредовања званичне власти морали су дићи руке горе и Др. Полак и његова жена, као и сви играчи пистолета. Да је Милашиновић имао било какве везе, онда би било логично, да дозволи, да се жетони претворе у новац и то не само тога дана, него сваки дан, док је год постојала тобожња нагода.

Ова јасна одбрана значи за сваког оно: За паметног је и комарац музика.

Др. Полак својом одбраном брани и Милашиновића

Др. Полак бранећи се изрично тврди, да никад ни од кога није тражио новаца за државног тужитеља. Вели да он није тако луд да за жетоне даје готов новац. За пистолеташе је ишао у Ковин, Вршац, Београд и т. д. а као хонорар је добио жетоне, који су му остали у џепу — суву.

Др. Полак не воли Милашиновића. Тужи се на њега велећи: Милашиновић ме је посрамио, када је приморао и мене и моју жену да дигнемо руке пред бајонетима жандарма; приредио ми је велику бламажу, а и оштетио, јер хонорар у виду жетона нисам могао уновчити. И мене и моју жену ставио је Милашиновић пред кривичну одговорност као хазардне играче.

Но и сем тога Др. Полак је индиспониран према Милашиновићу, јер је Милашиновић као председник пореске комисије на најбезобзирнији начин опорезовао Полаковог оца, и дао га преко полиције саслушати јер је био осумњичен због преваре.

И прслук сведочи

Крунски сведок треба да је Јаша Хеслајн. Др. Полак бранећи се каже ово: Јаша Хеслајн тврди, да сам ишао Милашиновићу и да сам имао новац у џепу од прслука. То није истина. За доказ Др. Полак моли, да се саслуша његов кројач, који ће посведочити, да Др. Полак већ 15 година не носи прслук. Др. Полак има 130 кила, па како за прслук треба један метар више штофа, то он прслук никад не носи. Изјављује Др. Полак, даље, да са шпедитером Царином никад није говорио о Милашиновићу нити што тражио за Милашиновића.

Васа Мандровић изјављује: По наређењу Милашиновића растурио сам пистолет. Са Милашиновићем сам се састајао сваки дан. Приликом таког једног састанка заподоо се разговор о пистолеташима. Милашиновић је питао, да ли је могуће, да Министарство Унутрашњих Дела трпи хазардно играње. Мандровић је одговорио да је добивао наређења за играње и да се игра толерише. Изјављује, да се на пријатељски савет Милашиновићев

хтео обратити на Министарство у овом питању, ал је набрзо стигло наређење од Министарства, да се пистолет растури. Изјављује, да Милашиновић није с њим разговарао званично, и да Милашиновић никад није опозвао своје наређење да се друштво растури, нити је рекао, да се то друштво може толерирати.

Бано власник и финансијер пистолета вели: Узео сам Др. Полака као адвоката да изради, да се пистолет толерира. Није ме се тицало, како ће Др. Полак постићи циљ. За хонорар дао сам му жетоне. Рекао је да мора говорити са државним тужиоцем, а да ли му је што дао, не знам.

Крунски сведок

Зове се Јаша Хеслајн. Он приказује ствар овако: Др. Полак је требао интервенисати код државног тужиоца, да се игра толерише. За то се морало платити. Дао сам му жетона у вредности од 25.000 динара, а не у вредности од 10.000 динара како то Др. Полак тврди. Др. Полак је узео свој прави новац, метнуо га у џеп од прслука, отишао у стан Милашиновићев, а кад се вратио, није више имао новац у прслуку. Не знам да ли је новац дао Милашиновићу или га је метнуо у џеп од чакшира. Др. Полак ми је по повратку из Милашиновићеве куће саопштио, да можемо играти. Тражио сам да државни тужилац даде дозволу написмено, али ми је Др. Полак рекао, да сада не може ићи по писмену дозволу. Ја сам ишао Милашиновићу по писмено наређење, али ми је Милашиновић рекао да кажем великом капетану Мандровићу, да он дође у канцеларију где ће добити дозволу. Мандровић је отишао у канцеларију Милашиновићу и након повратка рекао ми је да можемо играти. Све је то било у недељу. После тога играли смо три дана, а у среду нас је Милашиновић растурио и похапсио у Војловици. Према споразуму са Др. Полаком требали смо играти још један дан.

Председник суда више пута пита, а Јаша Хеслајн сваки пут одговара и изјављује, да остаје код тога, да је друштво растурено у среду 27 октобра, а у недељу пре тога, да је био договор са Милашиновићем.

Државни тужитељ, да докаже веродостојност изјаве Јаше Хеслајна, набавља списе. Али на опште запрепашћење установљава се: да је Милашиновић растурио друштво 24 октобра 1926 године, а 26 октобра већ су пистолеташа били осуђени.

После тако документоване лажи морао је прогледати и слепац!

Сви и они најнеобјективнији међу слушаоцима су видели очиту жељу, да лажима треба да се скрши један поштен човек!

Суочење Хеслајна и Мандровића још је више дало израза неистинитом сведочењу Хеслајновом, јер је Мандровић у целисти потврдио оно, што је Милашиновић навео у своју одбрану.

Сензација кулминара

Разуме се да Хеслајнов исказ није могао бити завршен — тачком.

Требало је видети мотиве, главне изворе оваког намештеног исказа. Ту лажну жицу исказа заштитио је Милашиновићев бранилац Др. Витомир Тордони адвокат из Загреба. Он је запито Хеслајна: Ко га је потстрекао и научно, да после пет година подноси пријаву?

Тајан.

Коликогод беше у судници пари очију, све беше упрте у Јашу Хеслајна!

А Хеслајн изјави: да му је у неколико пута долазио у стан у Београду судија београдског окружног суда Иван Живковић. С њим се разговарао о ствари пиштолета. Када је Иван Живковић једном опет дошао до њега, донео му је готову пријаву, коју је он, Хеслајн, потписао.

Присутни занемеше.

На питање бранитеља Др. Тордонија, изјављује и сведок Мандровић да је и њему као великом капетану неколико пута долазио судија београдског окружног суда Иван Живковић и позивао га да сведочи против Милашиновића. И на лажи га је хватао да га капацира за ову ствар.

Присутни гледе час лево час десно, питајући један другог: Зар и овако нечег има у свету?

И поседник пиштолета Бано изјављује, да је и његовој кући долазио неки господин из Панчева, али он није говорио с њим, јер у том моменту није био код куће.

Не треба рећи, да су ове изјаве изазвале међу присутнима силно узбуђење.

Тако је са констернацијом и сензацијом sui generis завршен први део оптужбе.

II. шпедитерска тужба

Виктор Царина, бивши шпедитер из Панчева треба да сведочи против Милашиновића у питању 50.000 динара.

Опоменут да говори истину Царина почиње: Лично не познајем Милашиновића. Једном сам га срео на обали Тамиша и видео да шета са судским дневничарем Кргићем. Кргић ми је после тога пришао и рекао, да би Милашиновић пустио моју матер из затвора за 25.000 динара.

Стој!

Одмах да чујемо ко је тај Кргић!

Он је био жандар, па је отпуштен због крађе. Прешао је у полицију; одавде је отпуштен, пошто је меницом извукао новац, који Васа Мандровић, бивши велики капетан и данас отплаћује. Пијандура. Од сваког је позајмљивао паре за пијанчење. После једног пијанчења од пет дана убио се у бирцузу. Сахрањен је о трошку судских чиновника. Његови рођени другови нису се хтели с њиме дружити. Сам држ. тужилац констатује, да је Милашиновић пазио с ким се дружио. Искључена је, свака могућност, да је Милашиновић имао било какве дружевне везе са Кргићем. Зато није искључено, да је Кргић хтео Царину преварити.

Царина је још додао, да му је долазио и Др. Полак и искао 50.000 динара па ће му мати бити пуштена из затвора.

Заклетва

Треба Царина да се закуне, да посведочи истинитост свога исказа.

Али — констатује се:

1) да је Милашиновић водио против Царине поступак због злочинства паљевине.

2) да му је дао затворити матер због потајног убиства.

3) да је двапут одредио екхумацију леша његовог оца.

4) што је установљено, да је Царина као трговац мерио на градском кантару коње а у књиге уводио, да је куповао сено. Када је било сена много, догодила се — паљевина.

5) бранитељ др. Полака Бранко Кнежевић изјавио је, да је Виктор Царина био у љубавним односима са једном дамом; дама је тражила своја љубавна писма натраг. Царина је та писма дао натраг, али уз отштету од 100.000 динара, коју је своту исплатио супруг исте даме. Та дама је Виктора Царину јавно на улици избатинала.

6) Царина је имао обичај, да у јавне локале позива госте на вечеру ловачку, да их части. Када су гости дошли, нису нашли нити вечере ни домаћина Царину.

Шта вреди заклетва таког сведока, Сиромах! Ко ништа нема ништа не може ни дати.

Још једна сушта објективност

Приступа претседник срп. правосл. цркв. општине панчевачке Никола Величковић.

Кратак сведок, јер вели само ово: Мени је Царина рекао, да треба новац за Милашиновића. Ја сам хтео дати новац, али да га означимо. Царина је одустао од тога. Из личног опажања незнам ништа.

На питање адвоката Др. Витомира Тордонија констатује се:

1) да је Милашиновић предложио да се против Величковића поведе истрага због злочина преваре. Он је, наиме, граду Панчеву продао стари фијакер као нов. Када је градски начелник први пут на њега сео, пребио се федер.

2) Милашиновић је против Николе Величковића предложио истрагу, јер је био под сумњом, да је наговорио градску комисију, да стари фијакер прими као нов.

3) што је Милашиновић против Величковића предложио истрагу из разлога, што је био умешан у аферу Српске банке у Панчеву и био осуђен.

На ове констатације Никола Величковић био је толико узрујан, да је јасно одавао знаке нерасположења према Милашиновићу.

Сведок од пет литара вина

Приступа сведок Никола Смољан и изјављује: Милашиновић је код мене становао шест година дана и то јефтино. Видео сам како му је неки Дајч донео вина.

Милашиновић устаје и изјављује, да му је Дајч донео вина не једанпут него бар двадесет пута. Дајч је био његов лични пријатељ. Али тај Дајч никад није имао посла код суда као Смољан. Дајч је умро.

На питање Др. Тордонија установљено је:

1) да је Милашиновић преко 20 пута пријавио Смољана полицији.

2) да је Смољан против Милашиновића водио две парнице о отказу стана и обе изгубио.

3) да је Смољан пријавио Милашиновића Министру правде, јер да га у станаринској парници изиграва.

4) да је Милашиновић гонио Смољана због покушаја злочина силовања.

5) да му је Милашиновић затворио стрица због злочина преваре.

6) да је Смољан истукао и искрвавио свог рођеног оца, а отац је дошао Милашиновићу да тражи заштиту против сина.

Опет израз мржње у овом случају од стране Смољана према Милашиновићу.

Кратки сведоци

Сведок Емил Каћура изјављује: Мени је Царина говорио, да Др. Полак тражи за Милашиновића новац.

Констатира се, да је Милашиновић против овог сведока предложио истрагу у великој афери панчевачке фин. Управе и да је био притворен и осуђен.

Сведок М. Ађемовић вели да зна оно што и Каћура. Изјављује да је одмах на све рекао ово: Пазите, ја то не верујем! Немојте насести!

Сведоци обране

Нема их. Нема живих бића. Али ту су судски списи и чиста савест и они громко вичу.

Пресуда

Након спроведеног доказног поступка донео је суд ову пресуду:

Бранко Милашиновић окривљеник решава се од оптужбе, јер суд установљава, да уопште нема кривичног дела, пошто је саслушањем Васа Мандровића јасно доказано, да Милашиновић после забране пиштолета никад није не само дозволио, него ни рекао, да се толерира игра.

Исказу Виктора Царине не подаје се никаква вера, јер је задојен мржњом према Милашиновићу.

Исказу коцкара Јаше Хеслајна не поклања се вера, јер му на супрот стоји исказ Васа Мандровића, који је једини као тадашњи велики капетан меродаван да растуmacher свој и Милашиновићев став у ствари пиштолета.

Епилог

Ретко се кад у судницима одиграла пред очима публике овака слика. Мизерија наших послератних дана, наших социјалних прилика је у судници у Панчеву тако живо, тако истинито продефиловала пред очима свих нас. Ништавни карактери врше одвратну улогу. Људи као омађијани иду, вођени неким слепилом за неком абнормалношћу, неком чувидом. Жуде за неким моралним убиством, које компонују интензивно, амбициозно. Сличних случајева било је и пре и после Исуса, али је страшно то, што композитори афера и ако морају бити свесни тога, да су извршили неморално дело, желе да остану интактни и да им се чак призна срамотна работа. Они желе да остану у миру, па макар боловали од је-

да, што су били тако слаба ума, те нису умели скovati тачан ток, како би жртву своју понизили до прашине, до блата.

Највећа хвала г. Душану Чампрагу. Он је човек. Без његове човечности никад Истина и Правда, ти највиши идеали човека, не би нашли начина да угледају сунца и светлости. **Justitia**

Једна потребна опомена

Приближује се крај школске године, иза којег долази распуст и одмор школске деце.

То је време најопасније за децу, тамо где родитељи не воде рачуна и строгу контролу над својом децом.

Тај одмор и распуст, не би требао да добије своје буквално тумачење, т. ј. да се деца одмарају, излежавају и лењују; да пошто се налазе у времену распуста буду распуштена и разуздана, да се по улицама скитарају и проводе по читаве дане у игрању и другим забавама.

Те дане деца треба да искористе у серху правога и здравога одмора од школске време, и свакодневног напрезања од учења и задатака. Али се кроз то време, ниуком случају не сме књига сасвим одбацити и забацити, па да се заборави све оно, што се научило у минулој школској години.

Нико не може бити да је противу дечјег одмора, али и тај одмор не мора бити у толикој мери, који би ишао на штету саме деце.

Деца би и поред одмора, с времена на време морала у тишини завирити у своје књиге, да понове оно, што се учило у минулој години, јер то ће им бити од велике користи за лакши напредак у учењу предмета за будућу школску годину.

С тога би родитељи, ако су пријатељи своје деце, морали да поведу рачуна о томе, да и у данима одмора деца не занемарују своје књиге, а што мање лењовања и скитарања по улицама.

Сувишно играње, сувишне шетње и забаве су штетне у сваком погледу, јер свака претераност никога никаква добра нису донела.

Не стварајмо силом богаља

Када се градски протокол и архива преместили у подрум банске палате; ми смо мислили, да ће то бити само привремено, док се боље, угодније и здравије просторије не нађу.

Међутим та привременост траје ни мање ни више већ скоро три године дана.

Поред тога, што је речени подрум мрачан и неугодан за рад особља, већ је још и влажан, тако да доводи у питање и само здравље особља.

У влази пропада наша драгоцен архива, а тако исто, пропада и драгоцено здравље и очни вид особља.

С тих разлога, градски Савет би требао да се што пре постара, да се ова два врло важна одељења преселе из подрума, јер за то пресељење говоре многи разлози, а један од главних је тај: да од особља, без нужде, не стварамо богаље.

БЕСАРОШКИ НАПАДАЈ

Дана 24 маја у 8¹/₂ часова у вече десно се у Новом Саду на Малом Лиману злочиначки нападај. Госпођа Дра Јована Искруљева, управитеља Уреда за осигурање радника враћала се дома. Г. Искруљев је, због посла, био раније стигао кући. Недалеко од стана, на 50—60 корачаја, сусретне се Гђа Искруљева са старијим једним господином, познаником свога мужа.

Тада им приступи неки радник од око 20 година и запита: где седи ту неки предузимач? Стари господин га лепо упути да тај предузимач станује у правцу улице бана Дуњића, али он онда рече да тамо седи брат тога предузимача и упорно остаде при том. Кад је госпођа пошла кући, а стари господин у противном правцу, према Радничкој Комори, и тај се радник упути истим правцем куда је ишла госпођа.

После 5—6 минута старом се господину учини да чује неки крик и своје име. Ослушне, но у тај мах јако је залајало и салашко псето у истој кући где станује г. Искруљев и, крик се није могао јасно чути, али је у тај мах други крик био јасан и стари господин појури свом брзином у правцу стана г. Искруљева, одакле је крик долазио. На пола пута журним жораклом ишао је према њему, али путем даље онај радник каже: „Напали су ону госпођу“. А старом господину у секунду севну мисао: „То си ти био, и подигне штап и појури према њему“. Он наже бегати ахилевски а стари господин за њим, вичући из свега гласа: „разбојник, разбојник, хватате га!“ Бегач утече међу цигле грађевине, коју сада зида, г. Аврамовић.

Ма да је небројено пута највишим гласом викао стари господин, нико се није појавио ни одазвао да помогне хватати апаша, ма да су више њих чули и морали чути те узвике. Стари господин који пати од срца и којем је све ово јако шкодило, уочио је још бегача да је утрчао у улицу где је кућа г. Дра Миљивоја Поповића и после га је изгубио из вида.

Са булевара Краљице Марије били су потрчали један официр и један цивил према бегачу, али, ма да су га успешно могли вијати и другима обратити пажњу, у једаред су застали и отишли према Варадину. Неки радник могао је такође потрчати за апашом, али он је то пропустио. Један каже да је чуо крике, али је „мислио“ не знам шта, а други је опет није мислио да треба да вија апаша и т. д. и тако је овај „сретно“ умакао.

Стари господин се врати натраг и после се искупило света, па је онда гђа Искруљев испричала да ју је апаш напао баш кад је хтели да уђе у кућу и хтео да јој отме из руке ташну. Откинуо је повраз са ташне и издерао сав кишобран, али госпођа је ташну тако чврсто држала да није успео да је отме. Како је она пак викала, поплашио се и побегао.

Извештена телефоном, убрзо је дошао на лице места инспектор полиције и претражили су

по свима местима у близини, али апаша нису нашли. Трагање још траје.

О предњем случају донели су неки листови извештај, али у многим не веран. Сматрамо да није допуштено ни у којем случају измишљавати и додати у таким извештајима, јер се после не верује ни у оно што је истина.

Тако, „Напло“ пише да је за госпођом ишао њезин муж (а он је био код куће!) а „Правда“ доноси да су наишла два официра, а и то није истина. А што није истина, зашто и коме то треба? *Познавалац ствари.*

Кроз наш Нови Сад

Ако дођем кући да се одморим, жена као и свака жена, дочека ме још с врата, и разумем се, она узме реч, тако да ја никада не могу доћи до речи.

Главна је тема: мода, бања, болест, кућевне потребе и све тако заједљиве ствари, које човека у ово критично доба до лудила доводе.

Узалуд ја када дођем до речи, жени објашњавам да је свему томе узрок — криза; и то светска криза; која немилосрдно коси и руши све наде, сва права, сва очекивања и ишчекивања.

Грешни људи знају и разумеју шта значи реч криза; али жене, жене, просто су у њиховом речнику, не само избрисале реч криза; већ је од искони и постанка њиховог женског речника, ту фаталну реч уопште нису ни уведили.

Та саможивост женска отерала ме је од куће на своју званичну дужност, т. ј. на инспекциони поход кроз наш, рецимо, лепи град Нови Сад.

Када сам изашао на улицу, у ушима једнако ми зује женине речи: „нова летња хаљина“, „болест плућа“, „бања и бањско спасавајуће лечење“, „модерни летњи шешир“, „комбинезон“, „свилене чарапе“, „антилопске ципеле“ и све тако за наше мушке уши врло пријатне ствари, од којих ће нас моћи само иловача да излечи, јер жене, жене у речнику своје немају реч — криза; а у моме стомаку у моме мозгу, у мојим мислима, па чак и пред мојим очима лебди крупним словима исписана реч: „криза“; која добија своје оправдање и стварност, када се пипнем по џеповима и осетим услед празнине сву тешкоћу те проклетне и фамозне речи.

Блудећи тако по улицама, наједном спазих на Темеринској улици неку велику оgradu од дасака, која ми је дала слику у минијатури кинеског зида.

Шта је боже то? И таман хтедох да се нагнем, да видим и да задовољим своју радозналост, а један дечак ми рече:

— Чико, то је унутри апарат за бензин; кога још увек праве и оправљају.

— Значи, и он је у кризи; те да би избегао срамоту пред људима, власник га је опасао кинеским зидом од дасака — добацих дечку који ме није могао да схвати и разумем.

Пођох даље и доспех на стари житни трг. Иста слика.

Бензин апарат ограђен кинеским зидом од дасака, а чуо сам да су и сви остали апарати ограђени кинеским зидовима од дасака.

То је у мени побудило неку сумњу у исправност апарата и то у ово врло незгодно доба кризе.

Хтео сам да питам шефа, ако не градске економије; оно бар инжињерског звања, да ми да објашњења: зашто су апарати опасани кинеским зидовима од дасака, када нам нису Јапанци у суседству. Но, пошто оваково питање у себи садржи чисто политичку тенденцију; одустао сам; јер знам, и дубоко сам уверен, да ти људи, као стручњаци, не баве се уопште политиком па чак ни комуналном политиком, хтео не хтео одустао сам, те сам се сам задовољио са следећим резновањем:

„Бензин апарати су зато ограђени кинеским зидом од дасака, да не би шофери и други потрошачи бензина наваљивали на њих, све дотле, докле власник не реши своју кризу у бензину“.

То је моја прогноза, а зли језици веле: „да су бензини апарати ограђени кинеским зидом са даскама, само зато, да не би морали функционисати на вересију у ово доба кризе, када се ни пекару не плаћа хлеб у готовом“.

Ако је тако, онда ћу се и ја сам оградити кинеским зидом од дасака, не само од жениних захтева и прохтева, већ и од проклетих и досадних кредитора; који су ми се испели не на врх главе, већ покварили све скаквице на вратима; а све због тога, што неће да знају, неће да разумеју једну једину реч — криза.

Али, надам се да ће и њих време научити и уразумити.

Новосадске вести.

— Венчање. Г. др Федор Адамовић, син госп. др Стеве Адамовића председника адвокатске коморе, венчао се у четвртак 26-ог о. м. са гђицом Мајом, кћерком г-ђе Милане удове дра Шаце Димитријевића адвоката у Бачкој Паланци. Наше срдечно честитање.

— Баштованска задруга у Новом Саду. У недељу 29 маја у 4 сата после подне одржаће се у гостионици Башић, Кисачка улица скупштина ради оснивања једне баштованске задруге, чији задатак ће бити, организација продаје као и унапређење чувених новосадских баштованских пронавода.

— Главна скупштина Видовићевог покрета. Клуб Видовићевог просветно-етичког покрета у Новом Саду одржаће сутра у недељу 29 о. м. своју редовну годишњу скупштину у 10 часова пре подне. Скупштина ће се одржати у просторијама гостионе Стевана Бироа у улици Уставској број 12.

— Скупштина Лиге против туберкулозе. Редовна годишња скупштина овог хуманог друштва одржаће се у недељу 29 о. м. у 9 часова пре подне у Домународног здравља. Расправља ће се о извештајима управе и другим предлозима.

ВРШАЋУ ГАРНИТУРУ

са Cornick трактором 15/30 Нр. елеватор и остали прибор, косачицу-самовезачицу од 8 стопа, плугови за трактор за дубоко и обично орање, и тањирача (Scheibeneggen) од 33 тањира. Продаје Савез српских земљорадничких задруга, Нови Сад — Грчко-школска улица 10.

* Ако желите свежу, фини и јефтину кафу, купите само код „Југобразил“, Нови Сад, Краља Петра улица 7.

Изврш. бр. 1/1932

Објава о јавној дражби

Потписани судски извршиоци у смислу §-а 102 зак. чл. 60 из 1881 овим објављује, да ће се на јавној дражби продати покретнине, које су услед одлуке Среског суда у Н. Саду бр. Г. 11795/1931 у корист „Унион“ индус. за израду папира, заст. по адв. дру Шаломон Фриђеш у Н. Саду а против дужника заплењене у записнику од 4/1. 1932 године и процењене у вредности од 6800 динара а које се састоје из предмета: 1 патент вага, 2 писаћа стола, и 50 кг. кафе.

Ова продаја, која се одређује на основу решења Среског Суда у Новом Саду бр. Гн. 356/1932 ради подмирења главнице од 850 дин. овој од 5 октобра 1931 припадајући 5% камата, те до данас установљених трошкова у износу од 950 дин 50 пара, одржаће се 2 јуна 1932 год. у 2 сата по подне на лицу места у Новом Саду на стану дужниковом у улици футошкој 11. Нови Сад, 11 маја 1932.

ВОЈИСЛАВ ВИГ
судски извршитељ.

Извршни број 152/1932.

Дражбена објава.

Потписани судски извршиоци у смислу §-а 102 зак. чл. 60. 1881 овим објављује, да ће се на јавној дражби продати покретнине, које су услед одлуке Среског суда у Н. Саду бр. Г. 13151/1930 у корист Волгариан из Цириха, заст. по адв. дру Хаваш Емилу у Суботици, а против дужника надплењене-заплењене у записнику од 1/IV. 1932 и процењене у вредности од 20,000 динара, а које се састоје из предмета: један вагон пшенице и 50 метери кукуруза.

Ова продаја, која се одређује на основу решења Среског Суда у Новом Саду бр. Гн. 3823 из 1932 ради подмирења главнице од 9887 динара 50 пара овој од 1/XI. 1930 припадајући 6% камата, те до данас установљених трошкова у износу од 4694 динара, одржаће се 30 маја 1932 у 11¹/₂ сати пре подне на лицу места у Темерину, на стану дужниковом.

Нови Сад, 17 маја 1932.

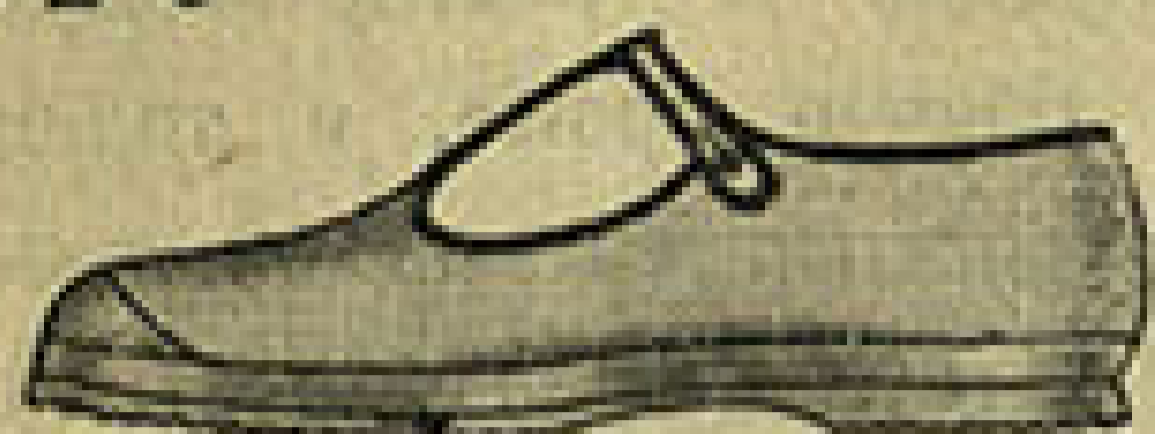
ВИГ ВОЈИСЛАВ
судски извршитељ.

ЗА ЛЕТОВАЊЕ

Успело нам је потпуно усавршити ову обућу, коју продајемо за тако јефтину цену, да је може свако купити. И Ви ћете бити задовољни са нашом лепом обућом. Уверите се.

Баџа

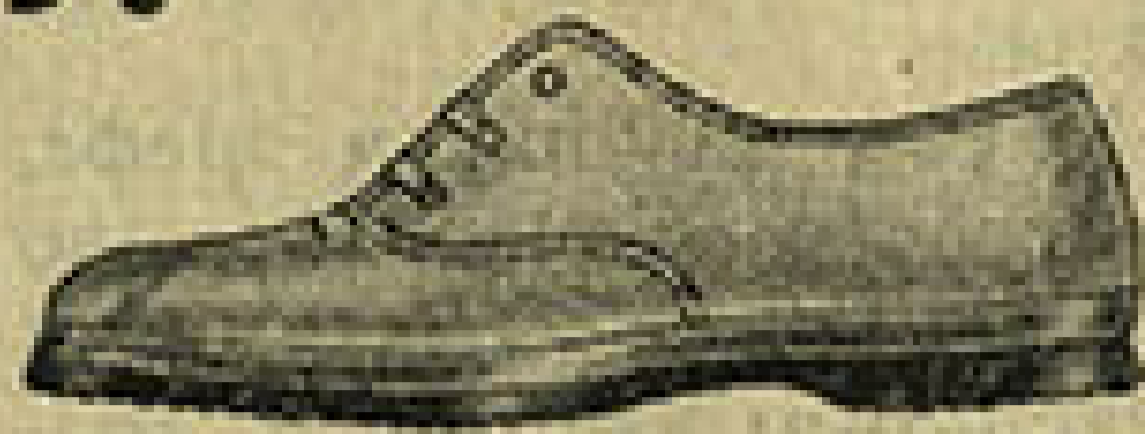
39.-

Vrsta 4441-05

Вел. 19-26. За девојчице: прозрочне, лаке платнене полуципеле са гуменим њоном и са укуским обликом.

39.-

Vrsta 4432-37

Бр. 3-8 (19-26). Дечије платнене ципелице у сивој боји и са гуменим њоном. Практичне за свакидашње ношење.

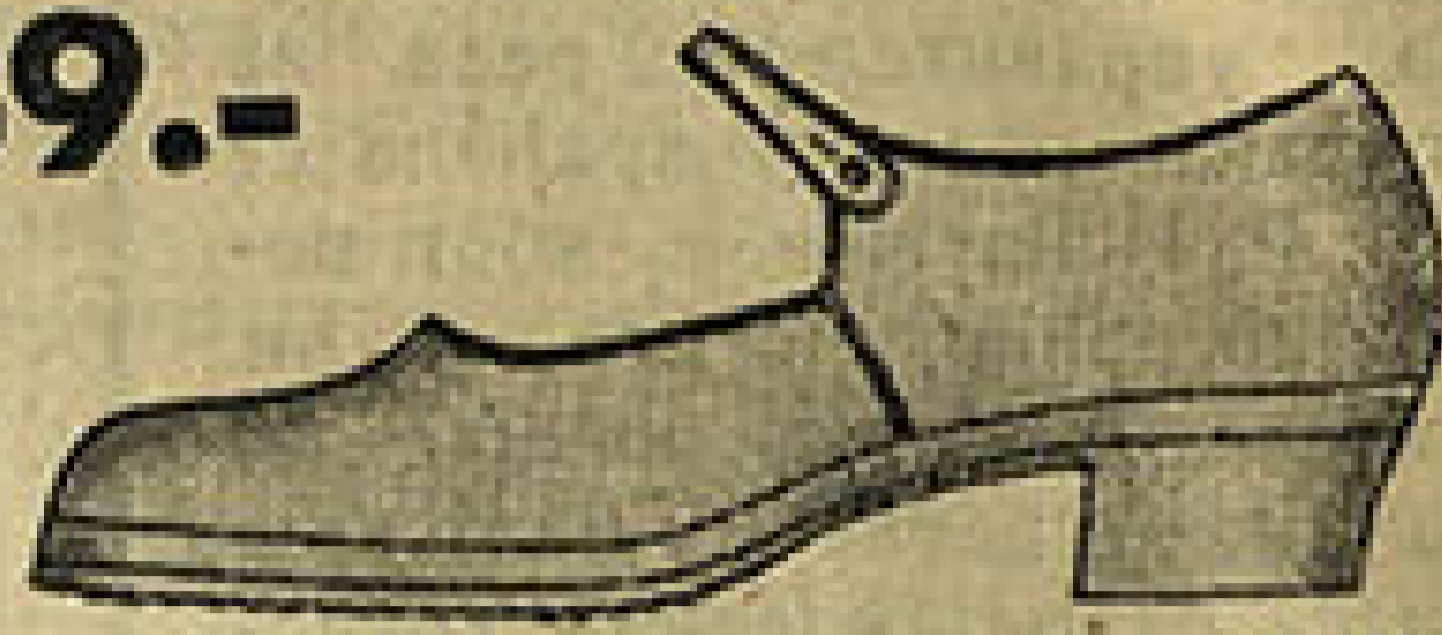
49.-

Vrsta 2944-00

Сандале не жуљају ни ногу ни деп. Дечије бр 22-26 Дин 39.-, бр 27-34 Дин. 49.-. Женске бр 35-38 Дин 59.-. Мушке бр 39-46 Дин 89.-.

69.-

Vrsta 2145-09

Лаке и удобне женске ципеле од сивог платна са шпанглом и са еластичним гуменим њоном. За мало новаца велико задовољство.

У свима нашим продаваоницама можете купити добре и јефтине чарапе и то: мушке за Дин. 7.-, женске за Дин. 25.- и 9.-

ГРАЂАНСКА ДИОНИЧКА ШТЕДИОНИЦА, ДАРУВАР

„КОЛО ЗА ШТЕДЉУ И ВЕРЕСИЈУ“

ПОДЕЉУЈЕ ЧЛАНОВИМА

АМОРТИЗАЦИОНЕ, КОНТОКОРЕНТНЕ И ЧИНОВНИЧКЕ ЗАЈМОВЕ.

Упутства писмено и усмено даје:

ЦВЕТКО ГАЛИЋ,

организатор Грађанске Дионичке Штедионице, Дарувар.

Нови Сад, Краља Петра ул. 28/1.

Изврш. Бр. 226/1928.

Објава о јавној дражи

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102 зак. чл. 60 1881 објављује, да ће услед решења средског суда у Вршцу донесеног под бројем 5759/1926 у корист тражиоца извршења Косте Надрљанског из Конака, (кога заступа Др Мартин Филипон адвокат из Вршца) против извршеника из Новог Сада за наплату 10,000 динара главнице и прип. на јавној дражи продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у записнику о плевидби под бр. Гн. 3759 из 1926 и процењене на динара 11,000 и то: 1 клавир, 1 отоман, 1 тоалет огледало.

Јавна ће се дражба одржати на дан 16 јуна 1932 у 3 часа после подне у Новом Саду, у Лукиана Мушичког улици 28.

Купац је дужан у смислу §§-а 107. и 108. зак. чл. 60 из 1881 године купљени предмет одмах исплатити и преузети.

Нови Сад, 11 маја 1932.

СТОЈАН ВОЈНОВИЋ
судски извршитељ

Извршни број 153/1932.

Дражбена објава.

Потписани судски извршилац у смислу §-а 102 зак. чл. 60. 1881. овим објављује, да ће се на јавној дражи продати покретне, које су услед одлуке Средског суда у Новом Саду бр. Г. 1078/1932 у корист Адамовић Александра, заст. по адв. дру Адамовић Федору у Н. Саду, а против дужника надплењене у записнику од 21/1/1932 и процењене у вредности од 14,820 динара а које се састоје из предмета: кућни намештај, белог веша и одела.

Ова продаја, која се одређује на основу решења Средског Суда у Новом Саду бр. Гр. 3824 из 1932 ради подмирења главнице од 6500 динара овој од 1/1. 1932 припадајућих 5% камате, те до данас установљених трошкова у износу од 2753 динара одржаће се 31 маја 1932 у 3 сата после подне на лицу места у Новом Саду на стану дужниковом, Трг Вилсонов 7. Нови Сад, 11 маја 1932.

ВИГ ВОЈИСЛАВ
судски извршитељ

Извршни број 330/1932.

Објава о јавној дражи

Потписани судски извршитељ у смислу §-а 102 зак. чл. 60-ог 1881 године овим објављује да ће услед одлуке Краљ. Средског Суда у Ст. Бечеју број 84/1931 у корист тражиоца извршења Грађанске банке д. д., заступаног по адвокату Дру Лампелу и Дру Лустигу из Новог Сада против извршеника, ради намирања Динара 3350 главнице и сп. п. на јавној дражи продати покретне које су пописане у плевидбеном записнику Бр. Гн. 84/1931 и то поименце: разна гвожђарска роба и процењено на 36,750 динара.

Дражба ће се одржати 13 јуна 1932 у 10 сати пре подне на лицу места у Старом Бечеју, у радњи овршеника.

Ст. Бечеј, 17 маја 1932.

МУЊИН В. МИЛОВАН
судски извршитељ

ЈАВНА ПРОДАЈА.

На захтев овлашће фирме: Pharm JOVANSCHITZ i Comp. из Новог Сада изложиће се јавној продаји уз моју интервенцију око 3700 кг. прашка („LICOPodium“).

Јавна продаја обавиће се дне 4 јуна о. г. у 11 сати пре подне у Новом Саду у кући, која се налази у Радничкој улици број 10.

Услови јавне продаје могу се за време званичних часова видети у мојој канцеларији.

Нови Сад, 20 маја 1932.

Др. БРАНКО НИКОЛИЋ
јавни бележник.

Извршни број 158/1932.

Дражбена објава.

Потписани судски извршилац у смислу §-а 102 зак. 60 из 1881 овим објављује, да ће се на јавној дражи продати покретне, које су услед одлуке Средског Суда у Новом Саду бр. Г. 153/1932 у корист Бацке Кредитне Банке д. д. из Новог Сада, заст. по адв. дру Павлас Игњату у Новом Саду а против дужника из Новог Сада, заплењене у записнику од 5/VI. 1932 и процењене у вредности од 18,200 динара а које се састоје из предмета: око 22,000 цигаља, око 1500 црепа, грађе, летве, шиваћа машина, радио апарат и кућни намештај.

Ова продаја, која се одређује на основу решења Средског Суда у Новом Саду бр. Гн. 3859/1932 ради подмирења главнице од 27,000 динара, овој од 13/XII. 1931 припадајућих 6% камата, те до данас установљених трошкова у износу од 3060 динара, одржаће се 31 маја 1932 у 4 сата и у 4¹/₂ сата после подне на лицу места у Новом Саду, на стану дужниковом, у улици Пирошкој 80 и Жељезничкој 72. Нови Сад, 30 априла 1932.

ВИГ ВОЈИСЛАВ
судски извршилац.

Извршни бр. 704/1931.

Објава о јавној дражи

Потписани судски извршитељ у смислу §-а 102 зак. чл. 60-ог 1881. објављује, да ће услед решења средског суда у Новом Саду донесеног под бројем 16147 из 1931 у корист тражиоца извршења Север и Комп. из Љубљане (кога заступа Др Моч Александар адвокат), против извршеника из Новог Сада за

наплату 2077 динара главнице и прип. на јавној дражи продавати ниже наведене покретне ствари, пописане у записнику о плевидби под бр. Гн. 17453 из 1931 и процењене на динара 6100 и то: кантар, писаћа машина и лака.

Јавна ће се дражба одржати на дан 2-ог јуна 1932 у 6 сати после подне у Новом Саду Футошка улица.

Нови Сад, 28 априла 1932.

СТОЈАН ВОЈНОВИЋ
судски извршитељ.

Извршни Број 580/1931.

Објава о јавној дражи

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102 зак. чл. 60. из 1881 објављује, да ће услед решења средског суда у Новом Саду, донесеног под бројем 11577/931, 12505/931, 12713/931 у корист тражиоца извршења Дионич. Друш, пређе Шкодини Заводи у Плављу (кога заступа Др Григоријевић из Новог Сада) против извршеника из Новог Сада за наплату 20,000 динара главнице и припад. на јавној дражи продавати ниже наведене покретне ствари пописане у записнику о плевидби под бр. Гн. 13416/1931, 15410/1931 и процењене на динара 18,800 и то: 2 аута, разни собни намештај, лаутшпрехер и тепих.

Јавна ће се дражба одржати на дан 31 маја 1932 у 11 сати пре подне у Новом Саду, у Кисачкој улици 15 у стану овршеника.

Нови Сад, 30 априла 1932.

ОРЛОВ АЛЕКСАНДАР
судски извршилац.

Извршни Број 634-1931.

Објава о јавној дражи.

Потписани судски извршитељ на основу §-а 102 зак. чл. LX 1881 објављује, да ће услед решења Средског Суда у Новом Саду донесеног под број 9964-1931 у корист тражиоца извршења Чупић Мите из Новог Сада, (кога заступа Др Видаковић Рудолф адвокат) против извршеника за наплату 620 динара главнице и прип. на јавној дражи продавати ниже наведене ствари, пописане у записнику о плевидби под бројем Г. 14868:14313-1931 процењене на динара 15,500 и то: кукуруз у клипу, коње, талиге, мотоциклет.

Јавна ће се дражба одржати на дан 7 јуна 1932 у 9 часова пре подне у Новом Саду, у Текелијиној улици број 13 и у 11 и по часова пре подне у Темерину у кући старатеља ствари Фишер Фране.

Нови Сад, 7 маја 1932.

ОРЛОВ АЛЕКСАНДАР
судски извршитељ.